

Rybičky 48

„Po dvaceti letech nic nekončí, ale naopak začíná“

Když rozhovor se zpěvákem a baskytaristou Kubou Rybou vznikl, měl čerstvě za sebou velkolepě pojatý koncert ke 20 letům skupiny Rybičky 48 ve vyprodané pražské O2 areně. A před sebou další výzvu – zkusit tento úspěch příští rok ještě překonat.

TEXT: PETR KORÁL

Jak zpětně vidíš váš dosud největší koncert? Splnil veškerá vaše očekávání a nároky?

Jsem toho zvláště příjemným pocitem pořád plný. Víš, kdykoliv jsme měli nějaký pomyslně „mezíkový koncert“, ať už to byla první velká Lucerna, Forum Karlín nebo halové turné, měl jsem nervy. Před vystoupením ve Foru Karlín jsem dvě hodiny zvracel a po koncertě jsem jel hned domů, jak jsem byl plný adrenalinu... Jasně, když je taková silná tréma, pomine během prvních dvou písniček. V O2 areně to ale bylo jiné. Byl jsem celou dobu až zenově klidný a všechno šlo jako po másle, žádný skluz, všichni v dobré náladě. Já si tudíž asi dvacet minut před koncertem říkal: „Kámo, je to v hajzlu. Seš nějak moc v klidu, to ti určitě naběhne tréma až při koncertě.“ Ale ono se to nestalo! Od prvního do posledního tónu jsem si to tam užíval, jako kdyby to byla vyprodaná sokolovna v Hořepníku, a to v nejlepším smyslu slova. Nečekal jsem, že můj nejlepší a nejpříjemnější koncert bude právě v „Outůčku“.

Vážně ses neobával, že něco nevyjde, že třeba vy sami nechtěně nějakou písničku pokazíte, že selže technika v nejmíň vhodnou chvíli a podobně?

Tam se může pos*at kdeco, mraky věcí od techniky po zvuk – ale všechno bylo fakt skvělé. Po letech plánování a měsících intenzivních příprav najednou stojíš na obrovském pódiu, které jsi viděl u velkých zahraničních kapel, a pak přijde ten okamžik, kdy se zvedne opona a před tebou je O2 arena po strop nafutrovaná lidmi, co zpívají tvoje písničky. V tu chvíli je jedno, že máš odehráno bezmála dva tisíce koncertů, stejně budeš mít husinu až na zadku.

Když jste skupinu před dvaceti lety zakládali, měli jste sen jednou naplnit takovou obrovskou halu?

Skromně říkám, že ano. Můj velký sen bylo dělat koncerty v těch největších prostorech v ČR a mít je narvaný. Nevěděl jsem, jestli se to někdy stane, ale všichni jsme tomu věřili. Jak s oblibou

říkám – stačí dvacet let makat a hned to je. (smích)

Jak vlastně hodnotíš dosavadní existenci Rybiček 48? Dosáhli jste takzvaně maxima možného?

Nevím, jestli to, co řeknu, nebude znít jako klíšé nebo naopak jako velkohubé prohlášení, ale já tohle zcela upřímně beru jako náš začátek. Dokázali jsme si, že dokážeme udělat produkci na světové úrovni a zaplnit největší arénu v ČR. A to je pro nás jasný signál, že když budeme tvrdě makat, nadále mít s kapelou a týmem tak skvělé vztahy a budeme mít nápady, náladu a vizi, tak se jednou můžeme stát největší rockovou skupinou u nás. Samozřejmě až půjdou Kabáti do důchodu, protože to je legenda, kterou nemáme šanci ani touhu nikdy trumfnout.

A s čím jsi naopak nespokojen nebo co nadále zůstává nějakou dosud nesplněnou metou? Ať už co se týče úspěšnosti, nebo čistě umělecky.

Já jsem asi spokojený se vším tak, jak

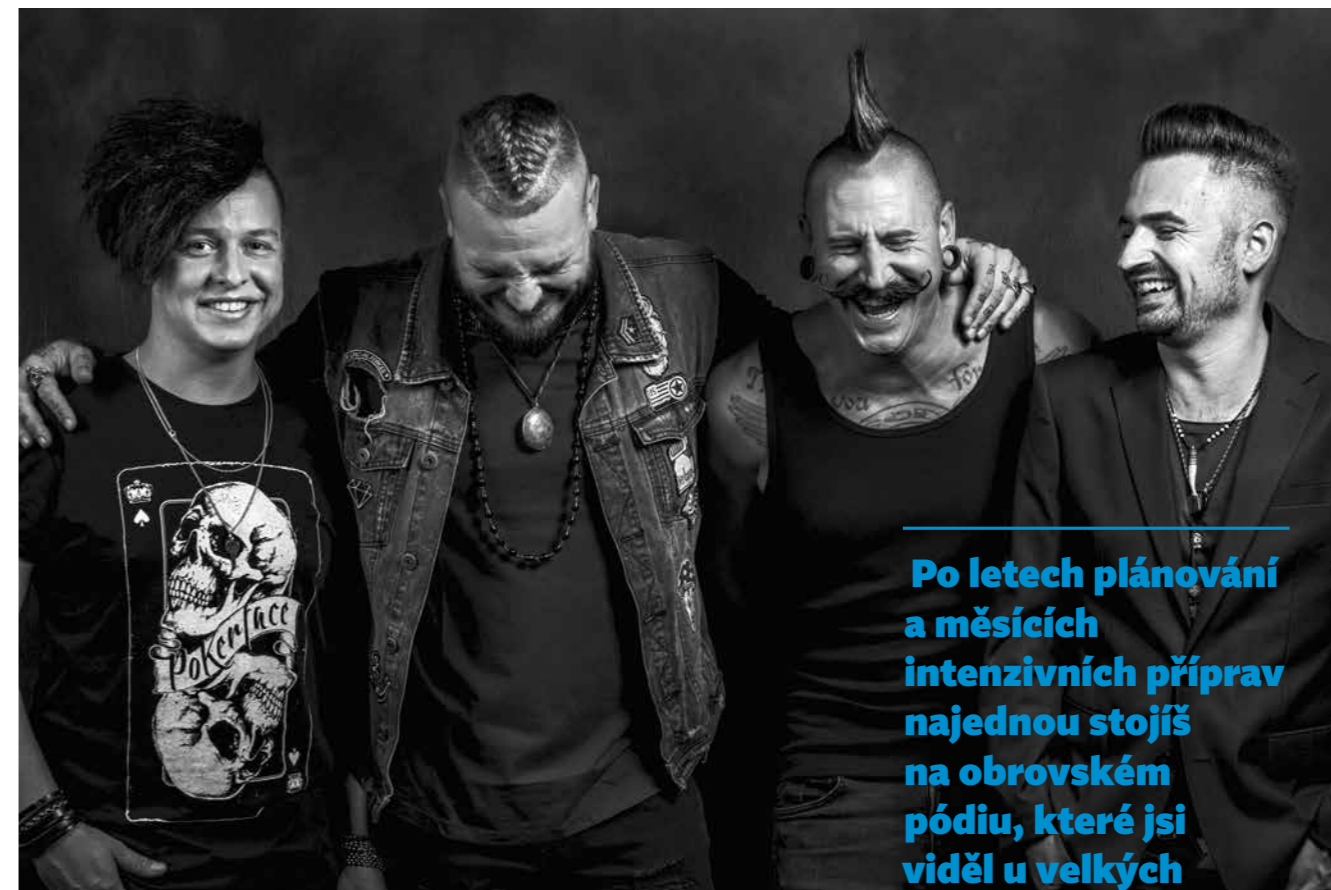

Foto: Linda Orlik

se to děje. Měli jsme za těch let strašně moc přešlapů, pokusů, omylů, ale to k tomu patří. I neúspěch člověka formuje, někdy do jisté míry víc než úspěch. No a o té metě už jsem hovořil, je jasná: do dvaceti let být největší a nejnavštěvovanější rockovou kapelou v České republice.

Napadá tě někdy, že nejlepší desku teprve v budoucnu natočíte? Přemýšlíš o tom, porovnááš navzájem vaše nahrávky, nebo ti to nedává moc smysl?

Nikdy neporovnávám starší a novější songy. Každý jsem v danou dobu složil tak, jak jsem nejlépe dovedl, a nahráli jsme ho s klukama tak, abychom byli s výsledkem spokojeni. Jasně že jsem se za těch dvacet let nějak textařsky posunul a změnil, ale to je podle mě přirozený vývoj. Já se nikde skládat neučil.

A jestli nejlepší desku ještě natočíme? Netuším. Minimálně jsem si ale jistý, že

pro to, aby to tak bylo, uděláme úplně všechno. Ostatně proč bychom jinak něco točili, kdybychom si mysleli, že to bude horší než něco, co už jsme udělali předtím?

To zní logicky. Mimochodem, má podle tebe ještě vůbec cenu dělat alba? Sami se už dlouho soustředíte především na postupné vydávání singlů...

Upřímně řečeno, nevím. Poslední desku jsme před pár lety vydali pod firmou Universal Music a musel tam být i ten fyzický nosič, tedy cédečko, domluvili jsme se tak. Kdybychom v budoucnu vydávali nějakou desku, tak budu hodně pro to, aby se udělala pouze digitálně, anebo pro fajnšmekry jenom na vinylu a na kazetě. To jsou nosiče, které se v rámci retro módy budou hodně vracet. Každopádně s vydáváním singlů si teď dáme trochu voraz. Budeme dělat

Po letech plánování a měsících intenzivních příprav najednou stojíš na obrovském pódiu, které jsi viděl u velkých zahraničních kapel, a pak přijde ten okamžik, kdy se zvedne opona a před tebou je O2 arena po strop nafutrovaná lidmi, co zpívají tvoje písničky.

maximálně jeden singl ročně a až bude celá deska připravená, tak vyjdeme s těmi pár singly a třeba osmi až deseti novými, do té doby neznámými songy.

Na kterou písničku, pod níž jsi autorsky podepsaný, jsi nejvíce hrdý? Myšleno tak, že si u ní

NA STARTU BYL PUNK A JINÝ NÁZEV

Kapela Rybičky 48 oslavila dvacet let své existence. Zpočátku si však říkala Banánový rybičky, tvořili ji Petr Lebeda (kytara), Kuba Ryba (zpěv, baskytara) a Ondra Štorek (bicí), tedy tři čtvrtiny současné sestavy, kterou doplňuje další kytarista Breny, a drhla ryčný punk rock. Pod původním názvem dokonce stihla natočit hned tři demo CD – Taková normální kapela (2003), Kuthnaja Ghora (také 2003) a Krasnaja Znowa! (2004). Následně se však přejmenovala, aby se zamezilo jakýmkoliv asociacím s tehdejší stejnojmenným televizním pořadem populární Haliny Pawlowské, a vydala se melodičtější a odlehčenějším směrem.

v klidu a bez sebemenšího pocitu nafoukanosti kdykoliv řekneš: Jo, to se mi ale fakt hodně povedlo!

Pro všechny písničky platí, že všechno jsou to moje děti a mám rád i ty, co nebyly úspěšné a u posluchačů se nechytyly.

Foto: Linda Orlík

Ale největší radost mám vždycky z toho, když je to prostě p*del, což mám hodně propojené i s klipy, které k tomu vymyslíme. Takže pomyslné top 3 jsou pro mě asi písně My ještě nejsme starý, Slibuju, že nebudu pít a Ženy.

Skládáš muziku a píšeš texty dnes hodně jinak než kdysi, nebo se u tebe ten tvůrčí proces moc nemění?

Dělám to furt stejně. Najednou mi přijde do hlavy nějaký nápad, někdy je to melodie, někdy kousek textu nebo příběh. Poslední dobou, myslím tím od chvíle, co vypukl covid a následně nato Rusáci vtrhli na Ukrajinu, mi skládání nejde. Respektive není na něj nálada. Jsem člověk, který rád skládá veselé songy pro veselé lidi, a současná doba tomu moc nenahrává. I proto teď budeme vydávat maximálně jeden nový singl ročně, jak už jsem zmiňoval. Každopádně věřím, že se to zlomí. Už mám nějaké náznaky, že mě skládání zase začíná bavit.

Máš nějakého „vysněného“ interpreta, s kterým bys někdy chtěl autorsky spolupracovat?

Nemám, upřímně. To prostě vždycky přijde samo, potkáš se s někým a řekneš

Foto: Ondřej Soukup

Foto: Jarda Noska

si: To by bylo super udělat spolu song... Žádnou metu v tomto směru nemám.

Stále vám někdo občas vyčte odklon od punkových začátků a posun k popovější muzice. Nemáš někdy chuť všem těmto lidem ukázat, že jsi přesvědčením pořád jednoznačný rocker, a natočit nějaký opravdu ostrý název?

V nás ta punková a rocková duše byla a je! Ale punk je pro mě hlavně o svobodě, a kdo má ku*va právo říkat ostatním, co je a není punk? Mě naplňuje a přijde mi přirozené udělat si song z jakéhokoliv stylu, co tě napadne, pokud to baví hrát celou kapelu. Nechci žádné limity... Jestliže ti někdo řekne „začínali jste na punk rocku, tak se musíte takhle oblíkat a tohle hrát“, tak to není pankáč, ale nácek. Nikdo nám nemůže říkat, co je punk a co ne. Ale tvrdší muzika nás teď každopádně baví víc. Myslím, že nová deska bude bigbítovější. Znovu hodně sjiždím Motörhead, Mötley Crüe, AC/DC... a určitě se to na mém skládání projeví. ☑

PŘÍŠTÍ MEGAKONCERT BUDE VENKU A DOMA

Přímo na svém říjnovém výročním koncertě v O2 areně skupina Rybičky 48 spustila předprodej na svoji největší akci pod širým nebem, kterou nazvala Megakoncert doma. Proběhne v sobotu 27. května 2023 v Kutné Hoře, konkrétně v tamějším parku pod Vlašským dvorem, jednom z nejkrásnějších přírodních areálů v České republice. „Jsme patrioti, milujeme svoje město, máme zde rodiny, kamarády a taky první fanoušky, a tak jsme se rozhodli udělat největší open air koncert právě doma v Kutné Hoře,“ vysvětluje bubeník Ondra Štorek a manažer Rybiček Martin Řehoř doplňuje: „Koncert ve vyprodané O2 areně byl završením dvou dekad fungování kapely, a spíš než konec něčeho to byl první krok na cestě. Další metou je velký koncert venku. Pustili jsme do prodeje polovinu vstupenek, a když jsme se druhý den po hraní v O2 areně probudili, zjistili jsme, že jsou všechny prodané! Děkujeme našim fanouškům, že si díky nim a s nimi můžeme plnit naše sny.“